

VELKÝ ÚNIK Korsika

Když se podíváte na pravou část mapy Francie a pak pohledem sklouznete ještě o něco níž, narazíte na malý skalnatý ostrov jménem Korsika. Je posetý plážemi a pobřežními citadelami, lesními údolími a vysokými horami, zkrátka místo jako stvořené pro voňavý roadtrip

TEXT: RORY GOULDING [@RGouldingTravel](https://twitter.com/RGouldingTravel) FOTOGRAFIE: PHILIP LEE HARVEY [@philip_lee_harvey_photographer](https://www.instagram.com/philip_lee_harvey_photographer)

ILUSTRACE MAPY: KATE SUTTONOVÁ

Ajaccio na západním pobřeží představuje ukázkou kontrastu mezi městským životem a nedotčenou přírodou na pobřeží

NA PLÁŽI JIŽNĚ OD AJACCIA SE PRÁVĚ OPALUJÍ KRÁVY a býci. Alespoň to tak vypadá... Proč by jinak stádo poklidně postávalo na Plage de Mare e Sole – Pláži moře a slunce? Korsika stojí tváří v tvář francouzské Riviéře, ovšem od jejího pobřeží ji dělí 160 modrých kilometrů Středozemního moře. Na rozdíl od francouzské Riviéry však Korsika působí zcela jinak. Vysoké hotely a paneláky s plážovými byty byste tady hledali marně. Většina ostrova je pořád divoká. Je to jedno z nejméně osídlených území Francie a nenajdete zde ani kilometr dálnice. I když to byla v 50. letech populární destinace pro vůbec první organizované zájezdy, pozornost turistů se brzy přenesla na španělské pobřeží. Dnes se proto návštěvníci Korsiky dočkají nedotčeného koutu Středomoří, které se vyhnulo většině chyb populárních středomořských destinací, i když to třeba znamená, že cesta z místa A do místa B je klikatější, než byste čekali, nebo že se o místo na pláži budete muset podělit s dobytlem.

Ajaccio je to nejvíce městské místo, jakého se na ostrově dočkáte. Když stojíme na hlavním náměstí ve stínu palm, místní průvodkyně Catherine Lehmannová nezapomene zmínit, že jeho historické jádro je opravdu malé.

Město bylo založeno v roce 1492, když Kolumbus objevil Ameriku. Jeho zakladatelé byli v podstatě Kolumbovi rodáci, jelikož pocházeli z italského Janova. Původní obyvatelé ostrova však ve městě na počátku žít nasměli. „Janované se snažili udržovat Korsiku v tak velké chudobě, jak jen to bylo možné, aby po ostrově náhodou nezatoužil někdo jiný,“ říká Catherine. V srdci Ajaccia stojí Maison Bonaparte, rodiště nejslavnějšího syna ostrova. Napoleon však měl ke Korsice ambivalentní vztah. Na Ajaccio ale nikdy nezapomněl a v roce 1811 z něj udělal hlavní město ostrova.

Catherine se na chvíli zastaví, aby pozdravila místního malíře, který právě zachycuje výhled z Rue Cardinal Fesch, ale hned na to již pospíchá západně od Starého Města, aby nám ukázala Ajaccio takové, jak ho zná jen málo návštěvníků. Ve čtvrti Quartier des Étrangers (Cizinecká čtvrt) stojí vily z 19. století, některé s pruhovanou fasádou, které vybudoval Napoleonův synovec, Napoleon III. „Chtěl z Ajaccia udělat zimní rezidenci britských turistů,“ říká Catherine. Je nedělní ráno a promenádu u pobřeží lemují stánky blešního trhu. O místo zde bojuje staré kovové nádobí s cínovými napoleonskými vojáčky a obaly na desky s dalším populárním korsičanem, zpěvákem a režisérem Tinem Rossim. „Máme zde na bleších trzích na Korsice štěstí, protože v pevninské Francii chodí brzy ráno na trhy designéři a starožitníci a skoupi vše dobré,“ říká Catherine. „Sem ale nechodí.“ ➡

Rybářské lodě v přístavu vedle Starého Města Ajaccia.
VPRÁVO: Místní průvodkyně Catherine Lehmannová.
NAHOŘE VPRÁVO: Palmy dodávají ostrovu exotický nádech

Silnice vedoucí severovýchodně od Piany se táhne přes lososově růžové skály. NAPROTÍ: Cínoví napoleonské vojáčky ve stánku na trhu v Ajacciu

Mějte oči na stopkách, abyste neprošvihli toto přírodní kamenné srdce. Najdete ho asi kilometr a půl vlevo poté, co minete domy v Pianě

UBYTOVÁNÍ

V centru Ajaccia, na pěší zóně, jen kousek od hlavního náměstí sídlí v měšťanském domě **Hotel Fesch** (od 90 €/2 300 Kč; hotel-fesch.com). **Hotel Campo dell'Oro** najdete nedaleko letiště, takže jeho polohu oceníte, i když se na ostrov dopravíte pozdním nočním letem, ale s typickými letištními hotely naštěstí moc společného nemá (od 120 €/3 100 Kč; hotel-campodelloro.com).

Ajaccio se rozprostírá v malém zálivu lemovaném městečky a vesnicemi, což znamená, že necelé dva kilometry za městem už leží kopce s aromatickými rostlinami známými jako maquis. Na mapě se zdá, že pobřežní cesta na západě ostrova je nejrychlejší trasou z Ajaccia do Calvi, ale jak se skály zabarvují stále více do červena a zatáčky jsou stále ostřejší, řidičům brzy dojde, že cílem zde není rychlost, ale scenerie. Pod městem Piana leží slavné calanques – ostře ohraničená údolí z růžového porfyru, která se táhnou dolů k moři mezi borovicovými lesy. Je to dokonalá scenerie, díky níž můžete zkusit vytvořit pareidolii – jaké věci nebo obličej ve skalách objevíte? Právě tady člověk během jízdy po silnici narazí na jednu sekundu i na srdce, přes které ve skalách prosvítá modré nebe. Na jiné skále zase rozeznáváme hlavu psa.

Silnice, která tudy vede, se musela vyrovnat se všemi nástrahami, které Calanques de Piana představují, ale v Réserve Naturelle de Scandola se o to už ani nepokoušejí. Jediný způsob, jak útesy v parku pozorovat, je z lodě. Calanques patří ke světovému dědictví a právě díky nim zde doposud žijí mořští orli. Kapitán vyhlídkové plavby Jordane Muzet ukazuje na hnízdo vysoko na vrcholku útesu a upozorňuje na další známky místního zdravého životního prostředí: podél pobřeží se táhne citlivý druh řas, které narostou každých 100 let pouze o dva centimetry. Skály tady mají opravdu všechny možné tvary. Jordane pořádně nakopne hybridní motor lodě a provede nás mezi útesy a vyčnívajícími skálami až do malých zálivů, kde nám ukazuje všechny možné podoby skal: „Vidíte tu dračí hlavu? Ne? Tak si dejte láhev piva tady z baru a určitě ji za chvíli spatříte.“

♦ **Lodní vyjíždky Nave Va** (exkurze v Réserve Naturelle de Scandola, od 40 €/1 000 Kč; naveva.com)

Motorový člun se plaví k útesům v zálivu Porto, jehož součástí je i Réserve Naturelle de Scandola v pozadí

Poblíž **Calvi** a **La Balagne** najdete spoustu místních produktů z tradičních korsických farem

POD CITADELOU V CALVI, U NÍŽ PŘIŠEL HORATIO NELSON v boji o své pravé oko, právě novodobí kapitáni vytahují kotvy.

Je jedno z prvních horkých letních rán, ale na 2 000 m vysokých horských vrcholcích na druhé straně zálivu se ještě drží sníh. Korsice se někdy oprávněně říká i „Hora v moři“, avšak v oblasti La Balagne, která se táhne od Calvi do vnitrozemí, leží rovinaté území dlouhé asi osm kilometrů, které je jako stvořené pro farmaření. Podél dvanácti vinařství v kopcovitých vesnicích jako Sant'Antonino a Montemaggiore se dokonce táhne i vinná stezka. Leží zde jedno z nejurodnějších území na ostrově a pěstují se tady olivovníky, kaštanovníky a další ovocné stromy.

Ve středu tohoto regionu leží vesnička na kopci Cateri a hned v údolí vedle ní Aregno. Dokonalý výhled na Aregno budete mít z terasy restaurace Chez Léon, odkud je vidět i středomořský horizont v dálce. Kuchař Dume Andreani zde připravuje své pověstné cukety provoněné rozmarýnem, krevety s chlebem a rajčaty, dušené telecí a jemné jehněčí s tymiánem. „Telecí máme z Cateri a jehněčí z Aregna,“ říká Dume. Jeho švagr zásobuje restauraci čerstvým ovčím sýrem, ze kterého se vyrábí nejoblíbenější korsický dezert, citronový cheesecake fiadone.

„Opravdovou brocciu seženete jen od prosince do června,“ říká Dume. Podobně jako ještě vzácnější figatella, salám z jater (listopad až březen). Je to jedno z lákadel, které přitahuje návštěvníky na ostrov mimo hlavní letní sezonu. ➔

Přístav v Calvi s historickou citadelou. VPRAVO: Uličky v La Balagne se zasněženými horami v pozadí. NAHOŘE VPRAVO: Jehněčí v Chez Léon

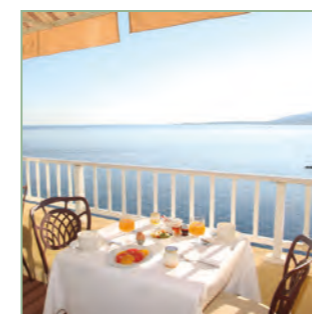

Oslí, jako tato matka a týden staré oslátka na farmě Balagn'ane, se za dobrých povětrnostních podmínek navzájem uslyší i na vzdálenosti 90 kilometrů

Olivier Fondacci provozuje se svou manželkou oslí farmu Balagn'ane. VPRAVO: Vepřové pochoutky na krytém trhu L'Île-Rousse

PIVO NA KORSICE
I když v La Balagne nás zaujaly hlavně vínice, teplý den jsme zakončili lahvi chlazeného místního piva. Pietra (ve sklence napravo) se vyrábí za pomoci korsické kaštanové mouky, ale výraznější chuť měla Colomba, tmavé pivo ochucené voňavými rostlinami maquis, jako třeba myrtnou nebo jalovcem.

UBYTOVÁNÍ

Z balkonů **hotelu Saint Christophe** budete mít úchvatné výhledy na citadelu v Calvi (od 130 €/3 400 Kč; saintchristophecalvi.com). I když po skalách u pobřeží se často procházejí lidé, bazén na terase hotelu vám kontakt s vodou podstatně usnadní.

Ve vedlejším údolí právě Olivier Fondacci rozdává svým osmdesáti pěti oslům jahody a červený rybíz. „Je to to nejtýpčtější korsické zvíře,“ říká. „V 19. století jich tady žilo 30 000, ale dnes, když se na zemědělství využívají stroje, jich zbylo jen 3 000.“ Olivier ale se svou farmou Balagn'ane sklízí velké úspěchy. Korsický osel se považuje za samostatné oslí plemeno a Olivier z jeho mléka vyrábí sýr. Cena za něj je samozřejmě vysoká jako korsické hory – 1 gram vyjde na 1 €/25 Kč, takže je určen pro dost specifický trh.

Oslí mléko tak nejčastěji dodává jako ingredienci do kosmetických přípravků, z nichž některé vyrábí dokonce i jeho manželka. „Údajně se v oslím mléku koupala i Kleopatra,“ říká Olivier. „Je dobré na pokožku.“ Oslí se někdy využívají i za ekologickými účely. Občas za sebou na pláži tahají vozíky, do kterých se sbírají odpadky (dle francouzského práva nesmí na písek žádná motorová vozidla). „Jako se vším, i pro tuto práci musí být člověk zapálen,“ říká. „Já mám nejraději, když se narodí ovčátka.“ Olivier pohladí týden staré hříbě a podotkne, že má ofinu jako Kate Moss.

Z nejbližší vesnice Santa Reparata di Balagna se k L'Île-Rousse dostanete po krátké nenáročném procházce. Město bylo založeno v roce 1758, uprostřed korsického povstání. Calvi bylo pořád pod kontrolou Janova, takže L'Île-Rousse mělo sloužit jako korsický přístav na severním pobřeží. Budovu městského tržiště z 19. století zdobí bílé sloupoví, které připomíná řecké chrámy. Každé ráno zde prodáváci ve stáncích svádějí zákazníky na voňavé bylinkové dobroty, sýry z hor a všechny možné sladkosti – třeba nugát s citrusovou příchutí nebo marmelády z místních voňavých rostlin. ➔

➔ **Restaurace Chez Léon** (hlavní jídla od 21 €/544 Kč; hotel-corseusandume.com)

Vnitrozemí Korsiky a Corte tvoří nádherný horský okruh

NA VĚTŠINĚ POHLEDŮ Z KORSIKY JSOU SICE ZÁBĚRY z pobřeží, ale pokud se nevydáte i do vnitrozemí ostrova, nemůžete vůbec říct, že jste ostrov pořádně prozkoumali. Celá staletí patřilo vnitrozemí výhradně místním obyvatelům, kteří kdysi pobřeží opouštěli kvůli malárii a kvůli nebezpečným kolonizátorům ze zámoří. Dnes však místní opět žijí u moře, takže když si zajedete do vnitrozemí, narazíte na spousty zabeđených velikých domů, které zejí prázdnotou. Na Velikonoce a na Vánoce se ale rodiny na několik týdnů vracejí zpátky do vnitrozemí.

I Staré Město na kopci v Corte může večer působit, že je prázdné, říká průvodce Joritz Larraza, ale jen o pár ulic dál to pořádně žije. Tohle „ukryté hlavní město“ bylo kolébkou Korsické republiky, která existovala v letech 1755–1769. Byl to krátký pokus o nabytí samostatnosti v době, kdy Janov ztrácel moc a Francie ji teprve získávala. Pro Joritze, původně z Baskicka, představuje tato část historie jednu z nejzajímavějších korsických epoch. „Ústavu sepsali tři dekády

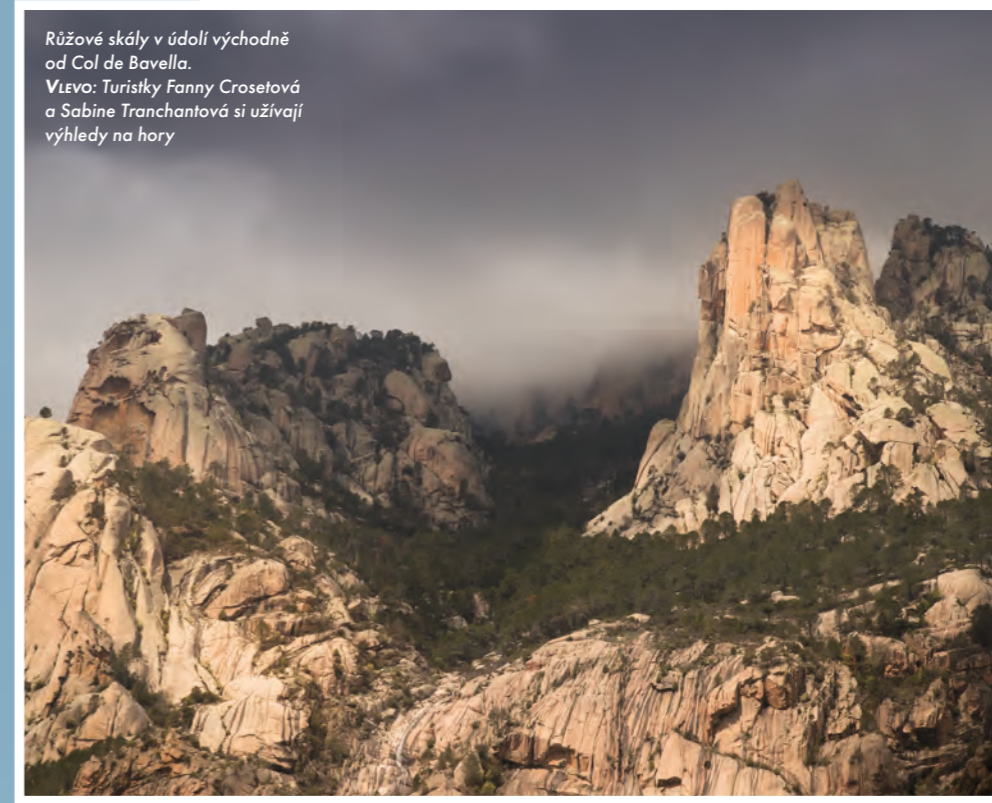
předtím, než tak učinili v USA,“ říká. Pasquale Paoli, hlavní představitel korsické revoluce, byl jednou z nejslavnějších postav své doby, která v boji za nezávislost inspirovala i Ameriku. I když univerzita, kterou v Corte založil, se nedožila ani jeho smrti, od roku 1981 představuje město jediné centrum vzdělávání na ostrově. Z vyhlídkové věže u citadely Joritz ukazuje na budovu nového kampusu. „Přišlo to právě včas,“ říká. „Posádka francouzské cizinecké legie se sem přesunula v 70. letech minulého století, ale nová pracovní místa se zde objevila až díky studentům. A otevřely se tady konečně i puby!“

Z vyhlídky je vidět na údolí Tavignano a Restonica u korsického horského masivu. Vede jím patnáctidenní GR20, jedna z nejpopulárnějších dlouhých horských tras v Evropě. Blízko jejího jižního konce leží L'Alta Rocca, region, kde najdete různé obtížné trasy. Z Corte se tam nejrychleji dostanete po převážně rovném východním pobřeží, odkud je třeba zamířit do vnitrozemí. Asfalt se kroučí podél lesů, plných zpívajících ptáků a růžových vrchů, až ke Col de Bavella.

GR20 křížuje silnici právě v tomto bodu a je označená sochou Panny Marie Sněžné. Většina milovníků horské turistiky si však vybírá jen některé úseky trasy. Třeba Sabine Tranchantová a Fanny Crosetová z Annecy mají namířeno k nádherné skále Trou de la Bombe. ➔

Růžové skály v údolí východně od Col de Bavella.
VLEVO: Turistky Fanny Crosetová a Sabine Tranchantová si užívají výhledy na hory

Corte je největší město ve vnitrozemí Korsiky. Žije tady 7 000 obyvatel a v letech 1755 až 1769 to bylo hlavní město Korsické republiky

UBYTOVÁNÍ

Hotel Dominique Colonna (na obrázku) se ukrývá v údolí Restonica, necelé dva kilometry od Corte. I přes surový okolní venkov nabízí sofistikované ubytování, které však díky použitým materiálům – dřevu a kamenu – do okolí krásně zapadá (od 200 €/5 000 Kč; dominique-colonna.com). Povečeřet můžete v Auberge de la Restonica, jen sto metrů od hotelu. Pokud budete hledat ubytování blíž k pěším horským trasám, podívejte se na hotel Sole e Monti ve vesnici Quenza (od 110 €/2 800 Kč; solemonti.com).

Nad poli blízko Quenzy právě svítá a na horizontu jsou vidět obrysy Aiguilles de Bavella. Dole: Na Plateau de Coscione se prasata volně procházejí, kudy chtějí

„Na Korsice jsme poprvé, ale rozhodně ne naposledy,“ říká Sabine, kterou korsické hory úplně ohromily, i když pochází z francouzských Alp.

Za úsvitu další den můžeme pozorovat vrcholky hor Aiguilles de Bavella špičaté jako jehly. Henri Santoni, náš průvodce, se narodil poblíž Zonza a cestou nám ukazuje i Plateau de Coscione. „Na Korsice nejvíce lidí překvapí, jak je ostrov hornatý,“ říká. „Ale i přes všechny tyto vrcholky tu máme 1 600 metrů vysokou náhorní plošinu. Na jihu Korsiky druhé takovéto místo nenajdete. Někteří lidé říkají, že jim to připomíná Irsko nebo Skotsko.“

K finální destinaci Henriho skupiny se dostáváme po až působivě neudržované silnici, která nás nakonec dovede k nekonečným loukám, křížovaným zurčícími potůčky. Název této náhorní plošiny zní ve francouzštině jako „cochon“ (prase) a jako na zavalanou se jich k nám hned přihnalo asi tucet – velkých i malých. Někdo je sice vlastní, ale plotům zde moc neholdují, takže nikdo neví, čím jsou. Když se Henri se skupinou usadí v trávě, prasátka si jdou dál po svém.

➔ **Corsica Madness** (skupinové jednodenní výlety ze Zonza za 20–30 €/600–900 Kč; corsicamadness.com)

TAJEMNÉ SKÁLY

Když právě nebylo počasí vhodné na horskou turistiku, podívali jsme se na pár míst, která nám přiblížila historii Korsiky. Nejdřív jsme navštívili Levie’s Musée de l’Alta Rocca, pak tajuplné ruiny obrostlé mechem z doby bronzové u Cucuruzzu (5 €/150 Kč; visit-corsica.com) a na závěr Filitosu 20 km západně (obrázek dole). Na travnatých polích tady stojí enigmatické sochy (lidské postavy, nebo falické totémy – vyberte si; vstup 7 €/150 Kč; filitosa.fr).

Dokonalá tečka korsického dobrodružství: pláže jako ze sna a opevněné jižní městečko Bonifacio

L'ALTA ROCCA LEŽÍ JEN NECELÝCH 20 KILOMETRŮ OD MOŘE, ale k němu se dostanete jen přes mohutný horský masiv, na jehož závěru na vás z údolí vykoukne tmavě modrá mořská hladina. Záliv Porto-Vecchio, který se zde řidičům z ničeho nic objeví před předním sklem vozu, najdete ve vyšších částech silnice D368 nebo D59.

Kolem přístavu jsou roztroušené vily, které lemují mysy a pískové pláže dlouhé několik metrů i několik kilometrů. Nejoblíbenější pláží Porto-Vecchia je Palombaggia a vedlejší Tamaricciu. Hned za nimi se táhne přírodní zahrada plná borovic a skal, a když se sem oprou sluneční paprsky, jejich tmavé stíny v písku nádherně kontrastují s tyrkysovou modrou na moři. Na těchto plážích návštěvníci rádi chodí do barů a paillottes – plážových chatrčí se slaměnými nebo třtinovými střechami. ➔

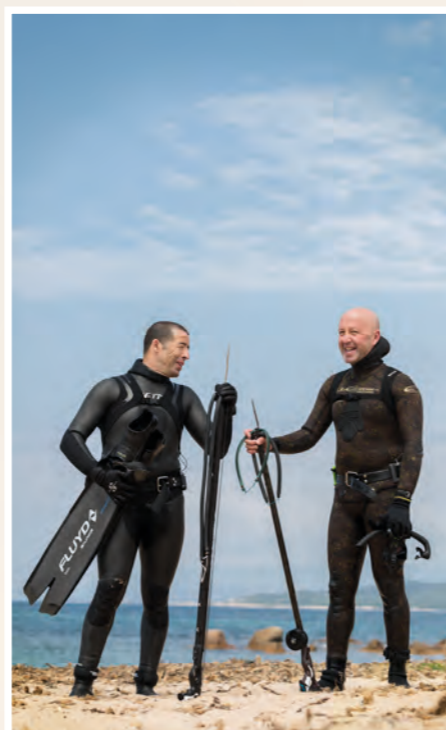
Borovicový deštník na skále na východním konci Plage de Tamaricciu – jedné z nejatraktivnějších pláží v Porto-Vecchii

Přístav ve městě Bonifacio je vměstnán mezi Starým Městem vysoko na skalách a pobřežní pevninou (vpravo).
OBRAZEK V RÁMEČKU: Mounir Ababou a Marc Poggioli se právě vracejí z ranního rybaření

UBYTOVÁNÍ

I přestože **hotel Solemare** stojí mezi nábřežím a kopcem v Bonifaciu, nabízí prostorné interiéry. Najdete ho naproti citadele na druhé straně přístavu a pěšky se z něj dostanete k mnoha příjemným restauracím. Hosté zde mají k dispozici i parkovací místa, což v Bonifaciu není běžné. Pokoje jsou zařízené v současném duchu, i když někdy v nich najdete i tradiční kamenné zdi (od 140 €/3 600 Kč; hotelsolemare.com).

To ale není vše, co korsický jih nabízí. Daleko za zahradami a bazény Porto-Vecchia přebírají opět hlavní roli voňavé maquis. Horskou krajinu vystřídají oblé kopce a člověk se konečně ocitá na rovných silnicích. Když se vydáte západně k Roccapině, naskytne se vám pohled na to, jak by vypadal měsíční povrch, kdyby se tedy nacházel ve Středomoří. Na pláž se tady chodí ideálně v pohorkách...

Jen málo lidí se zde v uplynulých staletích pokoušelo o zemědělství. Téměř opuštěný jižní pobřežní pás odděloval město Bonifacio od zbytku Korsiky. Dnes se však do něj dopravíte po docela dobrých silnicích, alespoň pokud se o to právě nepokouší i zbytek ostrova. Bonifacio je stará janovská pevnost, která byla navržena tak, aby se do ní žádní cizinci nedostali. Daří se to docela dobře i dnes... Před Bonifaciem někdy stojí celé kolony aut.

Pokud na ně narazíte i vy, můžete si čas zkrátit na pláži La Tonnara, asi 15 minut severozápadně od města. Pobřežní restaurace Chez Marco je stylově vyzdobená rybářskými koši a u krbu najdete největší měchy, jaké kdy vaše oči spatřily. Moře v okolí restaurace je nádherně čisté, a tak v něm pravděpodobně zahlédnete potápěče nebo milovníky šnorchlování.

Poblíž restaurace u pláže La Tonnara již ranní šichtu na moři s harpunami a oštěpy ukončili rybáři Marc Poggioli a Mounir Ababou, kteří své vybavení nakládají na pickup.

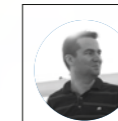
„Neměli jsme dnes moc štěstí,“ říká Marc, „ale především jsme ulovili pražmu pozlacenou.“ Pravděpodobně to potrvá, dokud nechyťte další, jelikož v létě je takovýto úlovek velice vzácný. Když ostrov v tomto ročním období obmývají teplejší vody, objeví se zde pražma,

okoun nebo zubatec obecný, kteří vystřídají vidlatku tuňákovitou a kranase. Název pláže Mounir naznačuje, že se zde kdysi pracovalo zejména s tuňákem.

Je čas pořádně prozkoumat poslední korsický přístav. Citadela v Bonifaciu nemá na Korsice konkurenci pravděpodobně proto, že kdysi do města lidi připlouvali jen po moři, a tak se město snažilo udělat dojem již z dálky. Když se na citadelu opravdu podíváte z moře, uvidíte mohutné skály, které působí jako pevnost už samy o sobě. Bonifacio leží na kousku země, který je ke zbytku Korsiky připojen pásem pevniny širokým ani ne 200 metrů. V jeho severní části leží přístav a v jižní domy, které se sebevědomě tyčí rovnou nad útesy.

Jen 15 kilometrů od útesů leží Sardinie, na kterou se z Korsiky snadno dostanete trajektem nebo plachetnicí. Nad útesy krouží racci, a když slunce začíná zapadat, turisté se pomalu vracejí zpátky dolů do města, do restaurací a barů na nábřeží, které tlumeně osvětlují přístav. 📍

➔ **Chez Marco** (hlavní jídla od 20 €/500 Kč; chezmarco-tonnara.com)

RORY GOULDING je redaktor Lonely Planet. Pořádně se prošel po GR20 a cestou v sobě objevil nový respekt pro osly.

NAPLÁNUJTE SI VÝLET

JAK SE TAM DOSTAT?

Letecká doprava na korsické letiště Ajaccio je komplikovaná a z Prahy byste museli letět se dvěma přestupy, přičemž

z Vídně to jde s jedním mezipřistáním. Pokud ale máte dostatek času, svezte se na Korsiku autem (1 400 km včetně cesty trajektem). Ušetříte tak za pronájem vozu na ostrově a cestou si můžete udělat zastávku třeba v Miláně nebo v Janově.

PLÁN CESTY

Náš výlet začíná a končí v Ajacciu. Projeli jsme během něj přibližně 600 km a za volantem jsme strávili celkem 15 hodin (pozor, aplikace Google Maps někdy délku jízdy podceňuje). V první části roadtripu

jsme z Ajaccia vyrazili severně do Calvi po D81 přes Porto a v autě jsme strávili asi 4 hodiny. Prošli jsme se po La Balagne a pak jsme pokračovali z L'Île-Rousse do Corte, kde jízda trvala přibližně hodinu. Z Corte do Zonza je to dvě a půl hodiny, ale

jen po rychlejší silnici přes Ghisonacciu na východním pobřeží. Bonifacio leží ještě o dvě hodiny dál přes Levii a Porto-Vecchio. Cesta z Bonifacia zpátky do Ajaccia přes vnitrozemí trvá dvě a třičtvrtě hodiny, podél pobřeží přes Portigliolo je to o půl hodiny více. Názvy míst se

na cedulích obvykle uvádějí ve dvou verzích: v oficiální (tak jsme je používali my v tomto článku) a pak v korsickém dialektu. Jen málokdy se stává, že

by byly tyto názvy tak odlišné, až by to řidiče zmátlo. Jen pro příklad: Ajaccio/Aiacciu nebo Bonifacio/Bunifaziu.

KDY CESTOVAT?

Sezona obvykle začíná v dubnu a končí v říjnu. Mimo toto období je mnoho míst na ostrově zavřeno, i když Korsika nabízí během zimy několik gastronomických pokladů a dá se zde i lyžovat. Nejvytíženější období se kryje s francouzskými a italskými

prázdninami, tedy s červencem a srpnem. Příjemné počasí a snadné parkování zde najdete v květnu, červnu a pak v září.

NA KOLIK MĚ TO VYJDE?

Mimo nejvíce turistické oblasti, jako je Porto-Vecchio, si hotely nedávají nadměrně vysoké ceny (na francouzské a italské

poměry). Průměrně vyjde ubytování na 100–140 €/2 500–3 500 Kč, i když během léta mohou být ceny mnohem vyšší. Jídlo v restauracích stojí průměrně 25–30 €/600–700 Kč, ale některá předem připravená menu jsou levnější. Čím víc do vnitrozemí pojedete, tím levnější bude jídlo, i když nabídka pokrmů bude chudší.

KDE ZÍSKÁM VÍCE INFORMACÍ?

V našem průvodci *Francie* (19 €/479 Kč) je jedna kapitola věnována Korsice. Stáhnout si ji můžete i v pdf (v angličtině

na lonelyplanet.com). Užitečné informace najdete taky na webové stránce visit-corsica.com.

VLAJKA

Korsickou vlajku spatříte na ostrově všude – od poznávacích značek po pivní láhve. Jak však podoba vlajky vznikla, není zcela jasné. Ve středověku byla maorská hlava, někdy se zavázanýma očima, heraldickým symbolem, který se zrodil po bojích mezi křesťanskými a muslimskými vojsky ve Španělsku. Pro vlajku Korsiky to každopádně byla zvláštní volba, jelikož ostrov se celá staletí obával pobřežních lupičů ze severní Afriky. Podle legendy však Pasquale Paoli v 18. století vlajku pozměnil a nechal zvednout šátek z očí Maora jako symbol toho, že se Korsičanům otevřely oči.

CO JSME SE CESTOU NAUČILI

- ♦ Člověk by si mohl myslet, že po klikatých horských silnicích se má jezdit pomalu. Domácí ale tento názor nesdílejí. Pokud se na vás někdo lepí, raději mu uhněte a pusťte ho před sebe.
- ♦ Klima na pobřeží může být někdy zcela jiné než ve vnitrozemí. Pokud nad horami uvidíte těžké tmavé mraky, nemusí to hned znamenat, že plán strávit odpoledne na pláži je zmařen.
- ♦ Divoká prasata se rádi škrábou o auta, i když mají k dispozici hromadu skal a kmenů stromů, o které by se mohli škrábat zcela bez újmy na majetku.